

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **A ház csendes drogériája**

1. A ház csendes drogériája

Molnár Ildikó

Bálint egy bizonytalan félmosollyal és a „majd még beszélünk, Erzsébet néni” üres ígéretével igyekezett lerázni a gyanakvó öregasszonyt, majd szinte menekülve vette az irányt a lépcsőház felsőbb szintjei felé. Nem a saját lakásukba tartott, ahol Enci gyanútlanul pakolta a vacsorát, hanem a legfelső emeletre, a 12-es lakás irányába. A Vászoly utca 6. lakói ugyanis rég megtanulták, hogy ha az élet megoldhatatlannak tűnő adminisztratív vagy érzelmi akadályt gördít eléjük, nem a közös képviselőhöz, Fekete úrhoz fordulnak segítségért, hanem a csendes patikárusnőhöz, Kerekes Líviához.

Lívia, aki hivatalosan a megyei kórház megbecsült ápolónője volt, a szabadidejében egy egészen másfajta egészségügyi hálózatot üzemeltetett a bérház szürkeségében. A vékony falakon túli suttogások szerint nála nemcsak lázmérőt lehetett kérni kölcsön, hanem a legszigorúbb receptköteles nyugtatókat és altatókat is, amelyek diszkrétan, egy-egy nejlonzacskó mélyén cseréltek gazdát a folyosó sötétjében. Bálintnak most nagyobb szüksége volt erre a feketepiaci békére, mint eddig bármikor; a terhességi hír okozta pánik és a lebukás szele olyan szívritmuszavart produkált nála, amit egy sima citromfűtea már aligha orvosolhatott.

Amikor Bálint felért a harmadik emeleti fordulóhoz, majdnem belerohant Szabó Gáborba. Az autószerelő úgy festett, mint aki épp egy frontális ütközést élt túl: arca hamuszürke volt, és görcsösen szorított a zsebében egy ezüstös buborékfóliát. Gábor szintén Lívia törzsvásárlói közé tartozott. Számára a túlélést az a napi két szem szorongáscsökkentő jelentette, amely megóvta a hirtelen szívhaláltól, valahányszor a lépcsőházban megcsapta Etelka, a nyolcvanegy éves dr. Bordás András negyvenhat éves, gyanús múltú feleségének nehéz, olcsó parfümje. Gábor rettegett a nőtől, és még inkább attól, hogy a túlbuzgó felesége, Andrea egyszer rájön, miért költ a családi kasszából „autóalkatrészekre” gyanúsán kerek összegeket a 12-es lakás ajtaja előtt.

A két férfi egyetlen sokatmondó, büntudatos pillantást váltott egymással a folyosó sárgás fényében. Nem szóltak semmit – a Vászoly utcában a csend volt a legdrágább valuta, és a legfőbb garancia arra, hogy az ember másnap is nyugodtan ihassa meg a reggeli kávéját. Gábor gyors léptekkel megindult lefelé, míg Bálint halkán kopogtatott Lívia ajtaján, bízva abban, hogy a ház nem hivatalos drogériájában még maradt valami,

ami képes elnémítani a fülében lüktető, fojtogató vészharangokat.